

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 17 • Perjantaina 9. syyskuuta 2011

62. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

20 vuotta

Kalastusta ja matkailua

"Kalakurjet puhuvat aina totta,
paitsi silloin kun puhutaan kalansaaliista"
"Kalakurki on sellainen, että kun sille vinoilee,
niin heti alkaa raksuttaa, miten annan takaisin."
"Kalakurjet on rento ja reilu porukka,
mutta huumorintajuton ei täällä pärjää."

Kalakurkien kommentteja porukastaan

- Kalakurjet vain syntyivät, ei niitä virallisesta perustettu, kertoo Ria Virevuo, jonka mies Nikolai Virevuo oli yksi ryhmän luoja. Syntymäpäivänä pidetään ensimmäisen kotiseutumatkan päivää, jolle Teuvo Ahokas, Nikolai Virevuo ja Veikko Koho lähtivät vuonna 1991. Muutamaa vuotta myöhemmin heidät valittiin kalakerhon johtohenkilöiksi "politbyrooksi", kuten Eero Häkli pilke silmäkulmassa mainitsee.

Nimi Kalakurjet otettiin käyttöön vuonna 1997. Nimi-kilpailuun tuli kolmisenkymmentä ehdotusta, joista raati valitsi Seppo Kuosan ehdotuksen tämän epävirallisen ryhmän nimeksi, kertoo Veikko Koho.

Aluksi matkojen sisältö painottui "lähialueapuun". Rajan taakse vietiin jääkaappeja, autoja ym. pienempää tavaraa, on sinne viety hammaslääkärin välineistökin, muistelee Martti Repo, joka on ollut toiminnassa liki alusta lähtien – 19 vuotta.

Kalastus on ollut koko ajan mukana. Aluksi onki- ja pilkkikilpailuihin osallistuivat myös paikalliset. Vippaskonsteillakin on kilpailuja yritetty voittaa, on yhdistetty saaliita, ostettukin, mutta hauskaa on aina ollut, Kalakurjet muistelevat.

Kalakurjet on epävirallinen ryhmä ilman yhdistysten byrokratiaa. – Siksi kait ryhmä on pysynyt koossa näin kauan, ryhmää vetävät Saini ja Martti Repo arvelevat. Heille vetovas-

Kalakurkien vetovastuu siirrettiin vuonna 2002 Saini ja Martti Revolle. Merkiksi he saivat taulun ja riimitellen heidät ohjattiin tehtäviin:

... Näin alkaa Kalakurkien taru, joskus saattoi matka olla karu.
Vetovastuuta nyt teille annan, kortta kekoon silti mukana mä kannan.
Saini Martin kera ohjaksissa, olkeet viisaat Kalakurkien valjajissa.

tuu siirrettiin vuonna 2002.

Ryhmään kuuluu n. 70 henkilöä, joista n. 15 on ollut alusta asti toiminnassa mukana, viisi on jo poistunut ylemmille kalastusvesille, mm. Nikolai Virevuo, jonka muistoksi pilki-

tään Pyhäjärvellä kevättälvella Niko-ilain pilkissä.

Kalastusmatkoja Kurkijoelle tehdään syyskuussa ja maaliskuussa, lisäksi vuoden kiertoon kuuluu erilaisia pilkki- ja onkikilpailuja. Pyhäjärven rannalla sijaitseva Sotainvalidien omistama Veljesranta on muodostunut ryhmän keskuspaikaksi. – Huolehdimme paikan siivouksesta ja kunnostuksesta ja saamme käyttää sitä, kertoo loimaalaissyntyinen puuhanaimen Saini Repo.

- Minut kutsuttiin mukaan v. 1999. Sainoin Nikolai Virevuolle, että voin tulla, mutten ole koskaan pilkkinyt, Saini muistelee. Hänen opastuksellaan sain yhden 15 gr:aa painavan kiiskin, se vei mukanaan, monet kilpailutkin voittanut Saini muistelee.

Seuraava onkimatka Kurkijoelle lähtee 44 hengen voimin syyskuun lopussa.

Helena Sulavuori

Eero Häkli on ainoana ollut mukana kaikilla Kalakurkien matkoilla Kurkijoelle. Syyskuussa alkaa 40. kalamatka. Saalistakin on tullut 5 kg 206 g, tosin alkuai-kojen tilastoissa on puutteita ja saaliiden painoja ei oltu merkitty ylös. Aina ei Ahti ole suonut ante-jaan, vaan Vuoden kalamieheksi nimetyn miehen nimi löytyy myös saamattomien listalta.

Kuva: Markku Ahokas

Tässä lehdessä

Maa, jota ei ole

– ja kuitenkin on. Muistojen silmät näkevät toisin kuin mikä todellisuus lyö silmille siellä matkailtaessa.

Katsele ja lue näkemyksiä

Kurkijoelta.....s. **6**

Raili Laine koulu-tiellä

Vanhat paikat löytyivät, vaikka vuosia koulun penkillä istumisesta on kulunut jo muutama. Mitä tutut polut nostavat mieleen vuosien jälkeen?.....s. **7**

Mikä on se porukka, joka on aktiivinen, aina menossa, jolla on hauskaa yhdessä, jossa tiukkapipoiset ei pärjää ja joka on tiivis ja toimiva, olematta kuitenkaan virallinen yhdistys?

Se on tietysti Kalakurjet!

Toimintavuosia on takana jo 20 ja toiminta jatkuu vireänä tuleviinkin vuosiin.

Juhlaristeilyllä kaikui nauru ja laulu.

Lue lisääsivuilla **10 ja 11**

TARKISTATHAN ONKO OSOITTEESI OIKEIN!

Olethan muistanut ilmoittaa, jos osoitteesi on muuttunut kuntaliitosten myötä tai postinumerosi ei ole enää voimassa. Posti kiinnittää näihin asioihin erityisesti huomiota.

TOIMITUS ON SULJETTUNA 12.-16.9.

Toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 23.9., 7.10. ja 21.10.

9.9.2011

Askelia ja tunteita

Kun tätä luette, on automme nokka kohti pohjoista – toivottavasti. Päälle lepoa ja jaloille töitä, on tulevan viikon tema. Rinkka selkään, jokivarsi ja tunturi odottaa.

Viikko maastossa ja muutaman kymmenen litran rinkka karsii matkatavaroista mukaan vain välttämättömimmät. Ruoka, lämpö, lepo ja turvallisuus – siinä kriteerit pakkaukselle. 20 kg on minun rajani, onneksi mieheni hartiat kantavat hitusen enemmän.

Mikä sinne vetää? Siinäpä kysymys, johon ei tyhjentävää vastausta löydy. Se kokonaisvaltainen tunne, joka täyttää mielen päivän rasittavan vaelluksen jälkeen nuotion ääressä. Ei siinä enää muista, että hartioita painoi ja polvet ovat turvoksissa. Pää on tyhjä ja toisaalta niin täysi, voisipa sen sanoin kuvata.

Tätä tunnettako on satojen ihmisten voimin haettu kesällä Hiitolasta ja Kurkijoelta? Kirjoituksista päätellen myös löydetty. Taru Lähteenmäki kirjoitti kiitosviestissään: Kurkijoki oli ylivoimaisesti kaunein paikka, emmekä osanneet odottaa mitään Vätikän hiekkojen kaltaista.

Olen oikeastaan hivenen kateellinen niille, jotka ovat löytäneet Karjalasta paikkansa, kivijalkansa. Äitini kotipaikan tilalla Ensossa on ränsistynyt kerrostalon kulma ja parkkipaikka. Ei tee mieli korkata shamppanja -pulloa. Siinä oli talo, jonka tontin yhdellä kulmalla virtasi Underniskan-joki, naapureissa toisia samanlaisia taloja puutarhoineen. Näin minulle on kerrottu. Talon hävitti talvisota ja jatkosodan aikana rakennustöissä ei ehditty yhdistettyä sauna-asuin-ulkorakennusta pidemmälle. Ulkorakennus hävisi kerrostalon alle ja joenkulkukin ohjattiin betoniputkeen.

Mitä kivijalat nuorille antavat. Mieleenpainuvaa oli kuulla tuoreimman toimitusneuvostomme jäsenen reilun 20-kymppisen Antti Sahlan sanovan elokuisen Kurkijoen matkan jälkeen: Vaikuttavaa oli nähdä isoisän kotipaikka!

Annetaan tunteiden ohjata askelten kulkua!

Helena Sulavuori

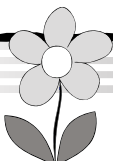

Pekka Kyytisen POSTIKORTIT

Talvikuvia: • Pieni hiihtäjä • Joulupuu • Rekiäjä
Kesäkuvat: • Kevätkirkko • Kesänuotalla • Aitan ovella
• Rantavaja Laatokalla • Elopellolla

Hinta 1 €/kpl
+ postituskulut
Tilaa toimituksesta

Nimi-päivät

Syyskuu viikko 36

9 pe Isto, Evert, Vertti
10 la Kalevi, Kaleva
11 su Santeri, Aleksanteri,
Santtu, Aleksandra,
Sandra, Ali, Ale

viikko 37

12 ma Valma, Vilja
13 ti Orvo
14 ke Iida
15 to Sirpa
16 pe Hilla, Hellevi,
Hillevi, Hille
17 la Aili, Aila
18 su Tyyne, Tytti, Tyni

viikko 38

19 ma Reija
20 ti Varpu, Vaula
21 ke Mervi
22 to Mauri

Vuottelija

Taatist olen vuottelemas jot joku eksyis meilki.
Turha sitä on vuottaa sellast ihmet ei satu.
kaikil on kova kiire.
Eläkeläisillä varsinkii ymmärtäähän senkii heilhä aika kortil onkii.
Pittää keritä tekemää vaik mitä, aika voi loppuu joutuu siin pitämää hoppuu.
Ollaa olevinnaa tärkein se vielä kiihottaa ku tekemisen ruunuu kiillottaa.
Ei sitä koskaa tiijä millo viimist viijää.
Jos jalat rampeutuu tai vauhti tyystin sammuu ajan tappajaa ei tarvihe tosissaa hamuta ja ehtii.

Anna

Kaipuu saa näkyä

KAIKKI KIVITYÖT

PALVELEMME
Ma - Pe 9 - 17

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 263

PUHELINNUMEROMME OVAT MUUTTUNEET:

Lankapuhelin on jäänyt pois käytöstä. Palvelemme numerossa
050-5213336.
SÄHKÖPISTOISITTEEMME MUUTTUIVAT 1.7.:
uusi osoite:
toimitus@kurkijoki.fi

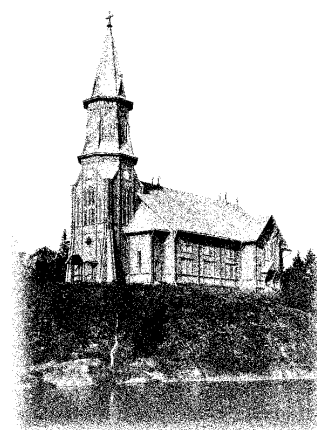
Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Hartaus sunnuntaille
11.9.2011

Myönteisyyttä

"Laulakaa Herralle, te Herran palvelijat, ylistäkää hänen pyhää nimeään!"

Olen saanut olla osallinen kirkkojen kesäkonserteissa sekä laulajana että kuuntelijana. Kuulemastaan kiitollisena seiso- maan nouseva, raivoisasti taputtava yleisö, sykähdyttää laulajia. Yhteys esittäjien, kuulijoiden ja Jumalan välillä on lähes mystinen kokemus. Joskus taas musiikin päätyttyä kukaan ei rohkene katkaista haurasta ja herkkää tunnelmaa aplodeilla - ja hyvä niin.

On tosin joskus tilanteita, joissa tekisi mieli kirotta raskaasti, kun vaikkapa hääjuhlassa tanssiorkesteri soittaa tärykalvoja raastavalla volyymillä. Musiikin kauneus on silloin kaukana.

Kiroilemiseen ei kuitenkaan aina tarvita mitään erityistä syytä. Tämä on helppo todeta, kun kuuntelee ihmisvilinässä joidenkin kielenkäyttöä. "Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu", toteaa Jeesus lakonisesti. Ja tapansa mukaisesti hän myös nostaa riman korkealle: "Jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili." Oliko siis parempi olla tuppisuuna, jotta ei vahingossa puhuisi turhia?

"Riita on lähellä, kun tyhmä puhuu", opetetaan Sananlaskujen kirjassa. Viisas vaikenee mieluummin, kuin ryhtyy tarpeettomaan ja vahingolliseen sanaharkkaan. Kyse ei siis ole niinkään puheen määrästä kuin sen laadusta.

Tekstiyhteydestään irrotettu raamatunlause antaa mahdollisuuden puhua laulamisen ihanuudesta. Kristitty saa ylistää Herraa kauneimmalla mahdollisella tavalla. Mutta psalmin kirjoittaja antaa taustaa laulamisen riemulleen:

"Herra, minun Jumalani, sinua minä huusin avuksi, ja sinä teit minut terveeksi. Siksi minä laulan sinulle kiitoslaulun, laulan koko sydämestäni enkä vaikene."

Onhan nimittäin niin, että sydän suorastaa pulppuaa kiitosta – laulaen tai sanoilla – kun ihminen ymmärtää vaikeuksien keskellä ja varsinkin vaikeuksien jälkeen ylistää Jumalaa. Tuollaisista myönteistä asennetta elämään toivon meille kaikille huonojenkin uutisten aikoina.

Juha Lassila

Juha Lassila toimii Aalto-yliopiston
Otaniemen kampuspappina.

Dos. VTT Erkki Vasara

Helsingin yliopiston valtiotieteellisestä tiedekunnasta alustaa kurkijokelaissyntyisen Viipurin läänin maaherran sittemmin Tasavallan presidentin

LAURI KRISTIAN RELANDERIN ELÄMÄSTÄ

to 22.9. klo 17.30, Karjala-talolla Helsingissä.
Tilaisuus on kaikille avoin ja maksuton.

Järj. Kurkijoki-Seura ja Hiitola-Kurkijoki sukututkimuspiiri
Iloittautumiset: Sakari Karsila, p. 0400 210 208, Veikko Repo
p. 050560 6049, Riitta Sainio p. 040 544 7582

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Kenen presidentin poika on veistänyt patsaan isästään?
2. Minä vuonna Sisu-pastillit tulivat markkinoille?
3. Miksi nimitetään pohjaveden purkautumiskohtaa maan pinnalla?
4. Miten jatkuu sananlasku Ammun virkku, illan torkku?
5. Minkä verran (%) Intian asukkaista on kristittyjä?
6. Missä on maailman ensimmäinen hiihtoputki?
7. Montako pöllölajia Suomen linnustoon kuuluu?
8. Millä muulla nimellä tunnetaan kantarelli?
9. Minkä kunnan nimessä esiintyy pienikokoisen makaran nimi?
10. Mikä on Suomen kansalliskukka?

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 70 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 50 senttiä/mm + alv 23 %

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 39 euroa
6 kk..... 23 euroa
Pohjoismaat 44 euroa
Muualle 52 euroa
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

9.9. Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista minut, anna vahva henki. Ps. 51:12

10.9. Syntinen olen jo syntessäni, synnin alaiseksi olen sinunyt äitini kohtuun. Mutta sinä tahdot sisimpääni totuuden - ilmoita siis minulle viisauttesi! Ps. 51:7-8

11.9. Jeesus sanoo: "Jos puu on hyvä, sen hedelmäkin on hyvä, mutta jos puu on huono, sen hedelmäkin on huono. Hedelmästään puu tunnetaan." Matt. 12:33 Virsi 536:2 Saakoon Henki rakastava sydämemme lämmittää, että kova, paha sana tänään lausumatta jää. Katso, Herra, eksymme. Työmme, ajatuksemme meidät ilman Henkeäsi vievät kauas edestäsi.

12.9. Kuka voi sanoiksi pukea Herran voimateot, kuka voi häntä kyllin ylistää? Ps. 106:2

13.9. Herra hankkii oikeutta sorretuille, nälkäisille hän antaa leipää. Herra päästää vangitut kahleista, hän antaa sokeille näön ja nostaa maahan painetut jaloilleen. Ps. 146:7-8

14.9. Kaikkihan me hairahdumme monin tavoin. Täydellinen on se, joka ei hairahdu puheissaan: hän kykenee hallitse-

maan koko ruumiinsa. Jaak. 3:2

15.9. Hyvin hän on kaiken tehnyt. Kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan. Mark. 7:37

16.9. Herra, minun Jumalani, sinua minä huusin avuksi, ja sinä teit minut terveeksi. Ps. 30:3

17.9. Jeesus sanoo: "Jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili." Matt. 12:36

18.9. Jeesus sanoo: "Rakastakaa vihamiehiänne ja rukoilkaa vainoojienne puolesta, jotta olisitte taivaallisen Isänne lapsia." Matt. 5:44-45 Virsi 509:2 Herra, auta aina, etten ketään paina, etten toisten taakkaa suuremmaksi tee.

19.9. Herra, älä salli sorretun kääntyä pois apua saamatta, kurja ja köyhyä ylistäkööt sinun nimeäsi. Ps. 74:21

20.9. Hyvin käy sen, joka on armelias ja lainaa omastaan muille, sen, joka aina toimii oikeuden mukaan. Ps. 112:5

21.9. Sitten me olemme oppineet tuntemaan rakauden, että Jeesus antoi henkensä meidän puolestamme. Samoin olemme me velvolliset panemaan henkemme alttiiksi veljemme puolesta. 1 Joh. 3:16

22.9. Jeesus sanoo: "Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille." Matt. 7:12

Sukulaisside yhdistää ikään katsomatta

Mitä tarkoittavat valanka, litenssi ja lontikka? Montako ihmistä joutui jättämään kotinsa lähtiessään Karjalasta evakkoon? Entä milloin juhlitaan kekriä? Näitä ja monia muita viisaisia kysymyksiä esitettiin Petter Lukan sukuseuran jäsenten tapaamisessa pidetyssä Karjala-aiheisessa tietokilpailussa.

- Tässä tuntee itsensä tosi tyhmäksi, kun ei juurikaan tunne sukunsa taustoja. Täytyy kyllä ottaa paremmin selvää, yksi vieraista tokaisi tietovisan innoittamana.

Nakkilassa elokuun puolivälissä järjestetyssä sukujuhlissa katseltiin kuvia sukuseuran järjestämästä kotiseuturetteksestä Hiitolan ja suunniteltiin alustavasti jo uutta matkaa itärajan taakse. Sukujuhlaan osallistui nelisenkymmentä Petter Lukan jälkeläistä.

Sukulaisside yhdistää ikään katsomatta. Anni Korventausta Luvialta ja Lauri Lukka Honkajoelta asettuivat kuvattavaksi ryhmäkuvaa varten.

Kasvot nimille

Kokoukseen osallistuneet nakkilalaiset Samu, 28, ja Krista Lukka, 25, edustivat juhlijoiden nuorta su-

kupolvea. Kolme vuotta naimisissa ollut pariskunta osallistui nyt ensimmäistä kertaa yhdessä sukujuhlaan. Avioliiton kautta sukuun tullut Krista on kiinnostunut

miehensä juurista ja haluaa vaalia karjalaisia perinteitä.

- Sukukokouksessa on ollut tosi mielenkiintoista, sillä olen saanut kasvoja nimille, joista olen aiemmin kuullut puhuttavan. Innostuin myös Karjalan-matkasta nähtyäni sukuseuralaisten ottamia reissukuvia. Olisi hauska päästä näkemään Samun suvun kotipaikkoja, Krista Lukka tuumasi.

Nuoren parin kotona karjalaisuus näkyy lähinnä ruokapöydässä: yksi Samun herkkuruoista on karjalanpaisti, ja vaimon tekemät karjalanpiirakatkin maistuvat.

- Sitä ei aina tule ajatteleeksikaan, millä tavoin sukujuuret vaikuttavat meidän arkeen ja perinteisiin, vaikka varmasti niillä on merkityksensä, pariskunta pohti.

Kokouksessa valittiin sukuseuralle uusi hallitus kahdeksi vuodeksi. Sukuseuran toimintaa luotsaavat jatkossa puheenjohtaja Ari Lukka, varapuheenjohtaja Sinikka Aarikka, sihteeri Riitta Heimo sekä muut jäsenet Juha Rannikko, Laila Saarikoski, Outi Lukka, Merja Matomäki ja Leena Leino.

Päivi Lukka
Nakkila

Topi Kemppinen juhli ja shampanja virtasi

Riitta Sainio ojensi Topille lahjat koko porukan puolesta.

Missä olisikaan parempi juhliä syntymäpäiväänsä kuin omilla juurillaan Kurkijoella?

Ei missään, tuumi Topi Toivonpoika (Topi) Toivonpoika Kemppinen, 65 v, ja tarjosi syntymäpäivänään kaikille Kurkijoen matkalaisille pu-

naista shampanjaa.

Juhlamaljat nostettiin bunkkereiden raunioilla, Mannerheim -linjalla, Viipurin ja Vuoksessa kuohuvan Kiviniemen kosken välisen matkan puolivälissä. Hänelle kajautettiin onnitelulaulu ja halaajia ja on-

nittelijoita oli jonoksi asti. Lahjaksi Topi sai kaikkien allekirjoittaman adressin ja Kurkijoki -paidan.

Topin isä oli kotoisin Kurkijoen Aromäeltä. Nykyisin Tuusulassa asuva, muurarina ja kirvesmiehenä rakennuksilla töitä tehnyt

Topi on itse syntynyt Loimaalla.

"Yleensä olen käynyt täällä toukokuussa, mutta kun katsoin retkien aikoja, niin tämä sattui sopivasti", Topi kertoo. "Ja aattelin, kun on varmaan tuttua porukkaa, niin on kiva viettää juhlia täällä."

Topi on mukana Kurkijoki-seurassa Helsingissä ja nyt seitsemättä kertaa Kurkijoella ja viidettä kertaa näillä Sainion Riitan vetämillä matkoilla, joten tuttuja matkalaisia löytyi tästäkin ryhmästä.

Kotipaikalla Aromäessä on vielä jäljellä muutama merkki navetan kivijalasta ja rehutornista. Niistä erottaa pellon keskellä matalalla, muutaman kymmenen neliön kumpareella olleen isän kotitalon paikan. Pieni pihlaja on kasvanut raunio-kumpareelle.

Mikäpäsi siellä entisen pihamaan paikalla on lämpimänä retkipäivänä istuskella ja kuunnella peltoaukealla viihtyvien lintujen laulua.

Teksti:
Niina Lehmusjärvi
ja **Kaarina Pärssinen**

Kuvat:
Niina Lehmusjärvi

Onnittelut

75 v.
MIRJA UOTILA
12.9.2011

Mirja on syntynyt Kurkijoen Ihojärven kylässä. Evakkomatka päättyi Alastarolle, josta hän siirtyi avioliiton kautta Vampulaan yrittäjäksi.

Eläkepäivien myötä hänestä tuli innokas puutarhuri ja aktiivinen Vampulan Karjalaisten toimija ja hallituksen jäsen.

95 v.
JUHO SUPPONEN
17.9.2011

Juho on kotoisin Kurkijoen Tervusta. Evakkomatkan jälkeen hän vakiintui Vampulaan maanviljelijäksi.

Eläkepäivien harrastus on askartelu. Hänen käsistään syntyivät upeat kellot, viulut ja virsikanteleet.

Juho on Vampulan vanhin miesasukas, erittäin pirteä ja hyvämuistinen tervaskanto.

Kaipaannettuja

kahden äitini serkun jälkeläisistä: **Aina Katriina Heinonen, Toiviainen** s. 24.6.1890 Kurkijoki Rumunsuo 9, puoliso Antti Toiviainen ja **Toivo (Pekaniemi) Heinonen** s.1894 Rumunsuo 9. (Hänestä minulla on hieno kuva hevosineen.)

Ystävälliset vastaukset Mirja Pekonen. puh. 0400-49 21 27 tai pekaset@kolumbus.fi

Vakka-Suomen kansalaisopistossa huastetaan Karjala-asioista

Vakka-Suomen kansalaisopiston Karjalaisessa perinnepiirissä puhutaan ja huastetaan Karjalaan ja karjalaisuuteen liittyvistä aiheista sekä katsellaan kuvia ja filmejä. Piirin vetäjänä on viime vuotiseen tapaan FM Päivi Mikola ja se on avoin kaikille kiinnostuneille.

Syksyllä kokoontumisia on viisi: 20.9., 4.10., 18.10., 1.11. ja 22.11, paikkana on Pohitullin koulu (Pohjoistulitie 3) Uudessakaupungissa, kelloaika 14.00-15.45.

Kevään kokoontumispaivat ovat: 10.1., 24.1., 7.2., 6.3., 3.4. ja 17.4. Piirin kokoontumisista ei peritä kurssimaksua.

Evakkokaskuja

Kyl piironk on paras huonekalu, ois voa olt joka huonies, ni ei ois tarvint tehdä loatikkoloi evakkotavaroil, sanoi Torpa-Jonu.

Karjalaisukko: Siin jäi miun kaik konehein: vokki.

viskilä ja loukku.

Toinen: Nii jäi miultkii risuäes. Ja vast kaks kesää ajettu.

Muolaan ukko oli saanut pitkän vaellusmatkansa jälkeen viettää yönsä viikkokaupalla kansakoulun lattialla. Viimein hän sai sijoituspaikan

erästä talosta, jossa hän sai asuttavakseen oman nurkkauksen, siihen vielä sängynkin. Siitäpä ukko iloitsi: - Mikä nyt on elläis. Miulha o tila taas.

A myö evakat ollaa nyt tääl ko kulkukissat. Myö kuletaa paikast toisee ja marajattaa...

HALUTAAN OSTAA!

Onko Sinulla ullakon kätöksissä vanhoja Kurkijokelainen-lehtiä? Olisin halukas ostamaan niitä sinulta, myös huonokuntoiset.

Lea Lankinen,
040-509 1319

Kurkijokelainen Olavi Nenonen kaatui Normandiassa

Normandian maihinnousussa 6.6.1944 liittoutuneet käänsivät toisen maailmansodan suunnan Saksaa vastaan. Normandian kentillä taisteli yhteensä lähes miljoona amerikkalaista, brittiä ja kanadalasta. Yksi heistä oli kurkijokelainen Olavi Nenonen.

Olavi Nenosen lyhyt elämä sisälsi paljon vaiheikkaita käänteitä. Juuri ennen hänen syntymäänsä isä Antti Nenonen teki Kurkijoen markkinoiden aikaan v. 1923 ryöstömurhan. Hänet tuomittiin elinkautudeksi vankilaan. Nuori Eriikka-vaimo kesti viisi vuotta,

kunnes elämä Kurkijoella kävi liian vaikeaksi. Hän jätti Olavi-pojan isovanhempien hoitoon ja muutti Kanadaan, jonne Olavi-poikakin muutti rippikoulun käytyään v. 1938.

Maailmansota mullisti Olavin elämän. Paluusta Kurkijoelle ei ollut enää toivoa. Hän liittyi Kanadan armeijaan ja siirtyi sen mukana Normandiaan, joka muodostui hänen kohdalokseen. Louvignyn kylän omenatarhassa oletettavasti saksalaisten kранаattituli tappoi hänet. Olavi Nenonen merkittiin 18.7.1944 kaatuneeksi.

Sukuunsa kuuluvan nuoren suomalaismiehen vaiheet on koonnut mielenkiintoiseksi kirjaksi v. 1980 syntynyt kirjailija, rikoskomisario Mikko Porvali.

Kurkijoen Pitäjäjuhliin vierailut kirjailijan isä, Martti Porvali kertoi, että Olavin isän Antti Nenosen vaiheista ei paljon suvun piirissä puhuttu. – Kirja kertoo, miten maailmankoteloissa historia on heitetty ihmisiä, joskus tahtomattaan vastakaisillekin puolille, Martti Porvali kertoo.

Mikko Porvali: Kaatunut Normandiassa, Atena 2011

Poikansa Mikko Porvalin kirjoja esitellyt Martti Porvali on Kurkijoen Lapinlahden Räikkölän Matin (Matti Nenosen) nuorimman tyttären Rauha Porvalin poika.

Kuulumisia Pusulasta

Kulkaapas hyvät ihmiset, kun minun tekisi mieli kirjottaa jotakin lustii viellä, mutta kun ei taho jaksaa, vaikka ennen tuli tekstiä kuin sudelta paskaa.

Tällä kertaa tämä on minulle rasitus suuri, kun on päällä useampi lääkekuuri. Vanhuushan tässä tietysti mukana myllää ja monet vaivat sivussa jyllää. Ja taitaa pehmitä tuo pää, ettei oikein kuule eikä nää.

Ja onhan paljon muita ihmeitä minun päässä, kun istun illalla tässä verannalla ja nautin kesästä. Samalla sitten kahtelen noita tyttöjä, jotka ohi kulkee, jos vaan suinkin julkeen ja koitan saaha heistä puheseuraa. Enkä minä osaa mitään pelkää, kun en ole viellä saanu selkää.

Joskus on viellä käynyt niin hyvä tuuri, että olen saanu nätin tytön rinnalleni tähän verannalle istumaa juuri. Saattaahan niillä työillä olla jo jonkin verran ikää, mutta eihän siinäkään ole mitään vikaa.

Jos vielä jatkan Pusulan kuulumisia tähän ja puhun palveluista vähän. Meillä kotona lämmin vesi teki tenää, kun kone ei lämmittänyt sitä enää, siihen piti kuhtua ammattimies ja hän kyllä toimia ties.

Ei kestänyt kun minuuttia viisi, kun sähkömies Kilpinen jo auttamaan kiisi. Ja vaikka kiire oli hänellä kova niin tiagnoosit teki paikalla. Uotilalle piti soittaa ja putkimiestä kiinni koittaa.

Vaikka kello oli jo yli neljän, Uotilasta sai avun heti, kyllä sitä ihmetteli, että hyvin nuo asiat nyt eteenpäin veti. Putkimies Rinne oli paikalla siinä samassa, ja asiat hyvässä jamassa. Ja vielä seuraavana päivänä Kilpinen tarkasti, että vesi hyvin lämpisi.

Tästä tietää, että kyllä täällä Pusulassa palvelut pellaa, paremmin ei voi olla kellää. Turvallisuuttakin se antaa, kun tietää, että ei tarvihte ihte kaikesta huolta kantaa.

Teksti Aarne Elolampi, viimeisteli tytär

Näyttely Suomen maatalousmuseolla 1.9.-19.10.2011

Hevosmiehen kunnia

Hevosmiehen kunnia -näyttely esittelee hevoskasvatusta- ja urheilutoimintaa sen kulta-aikoina 1900-luvun alkupuolelta 1960-luvulle Loimaan seudulta kerätyn esimerkein. Seminaaritala Riiehen seinillä on esillä viitisenkymmentä palkintodistusta ja kunniakirjaa, jotka kertovat suomalaisen hevosmiehen ja hevosien tekemän arvokkaan työn huippuhetkistä.

Oman suomalaisen hevosrodun kehittämiseksi perustettiin 1890-luvulta lähtien lukuisia hevoskasvatusseuroja. Seurat järjestivät kilpa-ajoa ja näyttelyitä sekä hankkivat omia siitosoriitaan. Tavoitteena oli jalostuksen avulla luoda tyypillinen suomalainen hevosrotu, joka olisi luon-

teeltaan ja rakenteeltaan mahdollisimman monipuolinen, säilyttäen alkuperäisen hevoskannan arvokkaimmat ominaisuudet.

Loimaan hevoskasvatusyhdistys perustettiin 1894, samana vuonna Turun Hippo ry:n edeltäjä Hevos-

kasvatusyhdistys Hippos. Tämän jälkeen yhdistyksiä ja seuroja syntyi kuin sieninä sateella, Loimaan seudulla-kin yhdistysten määrä hipoi kymmentä.

Kilpa-ajojen järjestämisessä maanteillä ja jokijäällä oli omat riskinsä, joten tä-

hän tarkoitukseen tarvittiin raviratoja. Loimaan ravirata Oy perustettiin vuonna 1945 ja pari vuotta myöhemmin uudella radalla pidettiin juhllalliset avajaiset.

Nyt maatalousmuseolla esillä olevat kunniakirjat ovat talojen ja hevosmies-ten yksityisiä aarteita, joita harvoin nähdään koottuna näin laajaksi kokonaisuudeksi. Loimaan raviradan vaiheisiin liittyvä materiaali on kaiken kansan nähtävillä ensimmäistä kertaa.

Loimaan raviradalla järjestettiin myös moottoriurheilutapahtumia joista ilmoitettiin myös Kurkijokelaisessa helmikuussa v. 1954.

Reippaat matkalaiset Jaakkiman kirkon raunioilla 28.8.2011. Takana hauska kotiseutumatka. Kuva Niina Lehmusjärvi.

Kurkijoen kotiseutumuseolla riittää intoa kotiseudun tutkimiseen

Olin mukana elokuussa järjestetyllä Kurkijokelaisen lukijamatkalla rajan takaiselle Kurkijoelle. Yksi mie-

lenkiintoisimmista kohteista oli Kurkijoen kotiseutumuseo, viralliselta nimeltään kotiseudun tutkimuskeskus.

Museonjohtaja Marina Petrova esittelee vasta löydettyä Röt-kön myllyn kiveä. Hänen oikealla puolellaan suomea opiskeleva Vitalina Vinokurova.

Museo sijaitsee puutalossa Kurkijoen kirkolle johdettavan tien varrella. Talo on entinen opettajien asuntola.

Nyt koko rakennus on rakennustelineiden peitossa. Sitä on korjattu hitaasti mutta huolella. Räystäiden koristeleikkauksia on uusittu käsityönä. Suomesta on käyty etsimässä oikeanlaisia maaleja seiniin ja vanhat ovet ja ikkunat on haluttu säastää.

Museossa esitellään Kurkijoen historiaa pronssikaudelta nykypäivään. Esillä on sekä suomalaisten että venäläisten esineistöä.

Suomalaisten esineet ovat pääasiassa evakkoon lähtiessä Kurkijoelle jääneitä tavaroita, astioita ja huonekaluja. Upeat virkatut pitsit, eri tavoin kirjaillut käsipaikat ja muut käsityöt puolestaan esittelevät venäläisten kädentaitoja. Varsinkin suomalaisajan esineistöä löydetään koko ajan lisää.

Sota-ajalle on oma huoneensa. Sekä suomalaiset että venäläiset amukset, kranaatinsirpaleet ja kypärärankapaleet kertovat taisteluista. Propagandajulisteet varoittavat ja kehottavat molemmilla kielillä.

Museon kiinnostavin tutkimusprojekti lienee tutkija Pjotr Skoblikov'n

Oppaamme Liisa Vinokurova kertoo evakoilta jääneistä Arabian astioista.

Kurkijoen kirkosta aloittama tietokonemallinnus. Tällä hetkellä valmiina on osuus, jossa näkyy miltä kirkon ympäristö on näyttänyt 1900-luvun alussa. Pjotr

on saanut apua Helsingin yliopistosta ja Kurkijoki-säätiöltä.

Museossa ei ole esillä ainoastaan vanhoja esineitä, vaan myös nykyisten

paikallisten käsityöläisten taidonnäytteitä. Pahkoista tehdyt peikot hauskuttavat ja uskomattoman taidokkaat olkityöt ihastuttavat. Käytävän seinillä on koululaisten viikinkiaiheisia piirustuksia ja maalauksia.

Kurkijoen museolla on tärkeä tehtävä kertoa sekä paikallisille että turisteille paikkakunnan monivaiheisesta historiasta, jotta ymmärrys ja arvostus seutua kohtaan lisääntyisivät. Perinteisten käsityötaitojen esittely on myös perinteiden säilyttämistä ja eläväksi tekemistä.

Työtä on vielä paljon, mutta jo nyt on nähtävissä, että tavoitteet ovat korkealla. Ainakin innostusta ja aitoa kiinnostusta riittää.

teksti ja kuvat:

Niina Lehmusjärvi,
Perinne eläväksi –hankkeen projektipäällikkö.

Isoäitien mukana Elisenvaarassa

Kesäkuun 15 päivänä Elisenvaaran asemalla joukko nuoria miehiä toi kukkatervehdyksen pommitusten uhrien muistomerkille.

Hetki oli sykähdyttävä. Pojat suorittivat kunnianosoituksen kauniin arvokkaasti ja vakavasti.

He olivat nähneet saman tapahtuman Kurkijoen kirkolla, sankarimuistomerkillä, kun Veli Räsänen perheen jäsenet laskivat sinne tervehdyksen. Ilmi Kärävän, ent. Räsänen, ajatus oli, että Elisenvaarassa joukon nuorimmat, joilla on siellä

juuria, astuvat riviin.

Matkalla Lopotista bussissa kerrottiin Elisenvaarasta ja lyhyesti suurpommituksesta.

Huolimatta sateisesta säästä, tämä "perheiden matka" oli kokonaisuudessaan erittäin onnistunut. Hannu Ilminpoika Kärävä oli matkamme johtaja ja Vihdin Liikenteen Olli Airo oli kuskimme.

Terveisin **Marjaliisa**

Timo Julkunen laski kukat. Hänen isänsä koti oli ollut Kamarahkossa, parin kilometrin päässä asemalta. Kuvassa lähinnä seisovat Kirjo Ossinpoika ja sitten Aleks Tomminpoika Liukko. Heidän iso-isoisälleen Emil Hanhinevalla oli ollut kauppa Elisenvaaran asemaseudulla ja isoäiti Raija tuli nyt sukulaisineen etsimään jälkiä entisestä kodista. Timo Julkusen toisella puolella seisoo Samuel Ilkanpoika Laine ja sitten ovat veljekset, Antinpojat, Nikolas ja Mikael Laine. Poikien isoäiti Marjaliisa os. Kiiski on syntynyt Elisenvaaran Kiiskilässä. ----

Seppo Hovi tuo sota-ajan viihdytyskiertueen Huittisiin

Kunnioittavat muistot mielessään lähti kesän ja syksyn aikana viihdytyskiertueelle Seppo Hovi solisti- ja orkesterivieraineen, onhan jatkosodan alkamisesta 70 vuotta.

Koskettava viihdytyskiertue esittäytyi avauksessaan kesäkuussa Ilmajoen Musiikkijuhlilla ja jatkoi ja jatkaa sen jälkeen kautta maan noin kahdellekymmenelle estradille.

Seppo Hovin mukana ovat laulusolisteista Taina Piira ja Raimo Laukka, oopperalaulajia molemmat, sekä korsutriossa Sepon ohella vuosien takaisen kultaisen harmonikan voittaja Jarno Kuusisto sekä kontrabasson ja tuuban taitaja Hannu Rantanen, Värttinästäkin tuttu.

Huittisissa Risto Rytisälissä Hovin toivottu konserttipaketti voidaan kokea perjantaina 25.11. pikkujoulun merkeissä. Lahden Sibeliusallossa konsertti kuullaan lauantaina 19. marraskuuta ja Tampereen Yliopisto puolestaan on vuorossa 3.12.

- Tervetuloa eläytymään viime sotiemme säveliin ja kuulemaan tarinaa siitä

viihdyttäjäpolvesta, joka kasvoi lopullisesti ammatin laulamalla ja soittamalla korsujen sotilaille, sotasaيراaloiden potilaille ja ase-

miesiltojen iloa ja lohtua kaipaaville yleisömassoille, kertoo järjestäjän, tampere-laisen Montteenin toimitusjohtaja Tero Flinck.

Evakoilta Karjalaan jäänyt Arabian muki Kurkijoen kotiseutumuseossa.

Lujaa laatua. Tuontiauto Suomesta.

Pitsiverhot Tervun hovilla.

Pyykkinarut ovat aina olleet samanlaisia. Tervun hovi.

Pientaren kaunein kukka oli sininen.

Remontoidulle Elisenvaaran asemalle oli jäänyt vielä vanhat penkit.

Iltatyven Kurkijoella.

Sininen hetki veden äärellä.

Maa, jota ei ole

Ensimmäinen vaikutelmani rajan takaisesta Karjalasta oli kuin olisin katsellut valtavaa tilkkutäkkiä. Ympärillä oli rinnakkain uutta ja vanhaa, korjattua ja rapistunutta, rumaa ja kaunista.

Olivatpa rapistuneet rakennukset jätetty pystyyn houkuttelevaan kotiseutumatkalaaisia, viitseliäisyyden tai omistajan puutteesta, niin lopputulos oli kiinnostava. Vaikka paljon oli tuhattu ja tuhoutunut, menneisyyden kohtaloita ei ollut kokonaan

raivattu pois. Maisemassa näkyivät historian vaiheet, ajan merkit ja kerrostumat.

Monet huokailevat Venäjän Karjalan suomalaiskauden rakennusten huonoa kuntoa, katoamista ja umpeen kasvaneita pelloja. Mutta Suomenkin Karjalassa talot autioituvat, pellot jäävät viljelemättä ja ennen avoimet näkymät peittyvät lepikoihin.

Kurkijoen kylän raittia reunustavat vielä puiset asuin- ja liikerakennukset. Suomessa sodan

jälkeen niiden tilalle kirkonkyltiin kohosivat harmaat elementtilaattakot. Viime vuosikymmen toi mukanaan keltaiset ABC-myymälät. Täälläkin monet muistojen paikat ovat kadonneet.

Kun kiertelin Kurkijoen maisemissa, mieleeni nousi välillä vanhoihin valokuviiin ikuistuneet hetket.

Kuussa olleet rakennukset leijuivat mielikuvituksessa paikoilleen, kun kuuntelin lapsuutensa Kurkijoella viettäneitä. Siinä oli-

vat Hakulisen talo, Alakylä, Aromäen pappila, koulu, kirkko.

Siellä, rajan takana, tyhjillä mäillä ja pellonvierillä on tilaa kadotetulle, toisin kuin täällä, missä jättiläiset ja pakettitalot kasvavat kylien laidoilla.

Menetetty Karjala on yhä olemassa niille, jotka voivat nähdä toisilla silmillä mutkan takana odottavan mansikkahaan ja ruohikon peittämän saunapolun painanteen tai kuulla romahtaneelta veräjältä lehmien amunnan

iltalypsyn aikaan. Muille jäljellä on vain maantienvarren pölyä, rehoittavat heinät ja lahoavat riu'ut.

Karjalaan matkaavat kohtaavat kaksi maata, joista toinen on ja toinen ei ole muistoissa, nykypäivässä, olemassa ja kadonneena.

Ehkä siksi kamera tallensi sinisen sävyjä, udun ja muistojen kirjoa.

*Teksti ja kuvat:
Niina Lehmusjärvi*

Raili Laine löysi lapsuuden kodit ja koulut

Lapsuuden koulun näkeminen hymyilytti Raili Lainetta Sikiönmäellä.

Kotipihalta lahjaksi saadut kukat.

”Vieläkö kotitalo löytyy”, on kysymys, joka on kaiherthanut monien Kurkijoelle matkanneiden mielessä. Muuramelta elokuun Kurkijoen reissulle matkaan lähtenyt Raili Laine oli jo kerran, vuonna 1990, käynyt katsomassa lapsuuden maisemia.

Nyt, lähes kaksikymmentä vuotta myöhemmin, jännitti löytyykö koti enää ja miltä kotiseudulla näyttää. Matkatoveriksi Kurkijoelle lähti tytär Tuula.

Edellisellä reissulla oli löytynyt kotitalokin. Vaikka vaalea seinän väri oli muutettu tumman vihreäksi ja saunasta tehty kanala, talo oli ollut asuttu ja suhteellisen hyvässä kunnossa.

Koti Elisenvaarassa

Raili Laine syntyi Elisenvaarassa ja sota-aikana hän oli vielä alle kymmenvuotias. Hänen isänsä, Albin Kuitunen, oli veturinlämmittäjä ja äiti huolehti kotona lapsista.

Perheellä ei ollut lehmää eikä viljelymaata, mutta kasvimaalta sai porkkanaa ja perunoita. Sota-aikana kasvatettiin kaneja, joita Railin setä hommasi Tampereelta. Kanit lihotettiin kesällä ja pistettiin pataan

syksyllä, jouluna viimeiset.

”Siinä oli niin suru kova, että ei ei ei”, muistelee Raili kanien kohtaloa. ”Miulla oli oma nimikko. Kun ne oli muuten mustia, niin sillä oli valkoinen nenänpää. Oisko sen nimi Nöpö ollut, kun se oli semmonen erilainen.”

Ensimmäinen koulumatka

Kodin lisäksi Raili halusi nähdä syntymätalonsa sekä molemmat koulunsa. Ne löytyivätkin helposti Riitta Sainion asiantuntevalla opastuksella.

Samoin kuin Railin lapsuudessa, nytkin koulumatka kulki metsän halki. Lapsuuden metsä vain oli pimeämpi ja ryteikköisempi. Siellä oli myös ollut tois-sä venäläisiä sotavankeja, joiden ohi Raili kiirehti. ”Iltpäivällä, kun ei ollut kiirettä, kiersin maantien ja aseman kautta. Se oli pitkä reissu, mutta mukavampi.”

Kukon kiekaisu tervehti meitä Sikiön mäellä, jossa Raili oli aloittanut ensimmäisen luokan. Suohovin koulu oli kärsinyt pommituksissa ja koulua pidettiin vuoden verran Sikiön talon tuvassa.

Ensimmäinen silmiin osunut tuttu rakennus oli

koulun pikkula, jossa edelleen oli tytöille ja pojille oma ovi. ”Tuossa vieressä kalliolla oli mukava ottaa aurinkoa”, muisteli Raili.

Päärakennus, jossa koulu oli toiminut, oli edelleen pystyssä, mutta vain toinen pääty oli kutakuinkin alkuperäisessä asussaan. Navetta oli poissa.

Talon viereisellä tasaisella läntillä oli pelattu neljää maalia liikuntatunneilla, milloin ei kävelty lähiseudulla. Välituntileikeistä mieleen tulivat ruudun ja narun hyppäminen. ”Äiti aina huokaili, kun pyykkinarut katos”, Raili kertoi.

Tuttuja ovia

Railin syntymätalo oli vain lyhyen matkan päässä asemalle päin ja matka sujui joutuisasti taksilla. Myöhäisestä vuodenajasta huolimatta lähes jokaisen talon pihalla hehkuiivat tuuheat kukkaistutukset täydessä loistossaan.

Seuraava etappi oli Suohovin koulu. Siellä Raili aloitti toisen luokan. Vaikka rakennusta oli laajennettu, tuttu ulko-ovi otti Railin vastaan samoin kuin vuosikymmeniä sitten. Sisällä tuoksui vastamaalatuille seinille. Omalle pulpetille

Raili ei päässyt enää istumaan, mutta oman luokan ovi löytyi vanhalta paikaltaan.

Myös Elisenvaaran asemalla muistot nousivat mieleen. Raili on nähnyt kaikki kolme Elisenvaaran rautatieasemaa. Isä nousi junaan asemalla niin rauhan kuin sodan aikana. ”Isä oli tavarajunassa lämmittäjänä. Öisin asemalla paloivat siniset valot, kun hiljasia poikia vietiin”, kertoo Raili hiljaa sota-ajasta katsellessamme kunnostettua, Alhosta tuotua, asemarakennusta.

Railin isä, Albin Kuitunen, ryhtyi myöhemmin kirjailijaksi ja kirjoitti kirjan: ”Ne Kiiltävät Kiskot”. Se kertoo elämästä Elisenvaarassa ja töistä rautateilla.

Koti kuusten suojassa

Viimeinen haaste oli löytää Railin lapsuuden koti. Talo oli aikoinaan ostettu ihan uutena. Isä Albin rakensi saunan välirauhan aikana talvisodasta ylijääneistä, käyttämättömistä korsuhirsistä, joita sai edullisesti valtiolta.

Etsintäretkellä meillä oli apuna Kurkijoki kylästä kylään –kirja ja Railin mielekkäät koulutiestä: ”Elisenvaarasta kun lähdettiin, niin

Raili ja Tuula-tytär koulun pihamaalla.

Mikrilän tieltä kääntyi vasemmalle semmoinen pätäk, semmoinen kylätie.”

Kylätie oli kuitenkin kasvanut lähes umpeen ja oli nyt vain paljas piennar kuusimetsän reunassa. Oikea risteys löytyi vasta, kun oli ensin pari kertaa hurautettu ohi.

Suurin apu oli edellisellä reissulla otettu valokuva,

jossa Raili istuu talon pihalla yhdessä taloa asuttaneen Jelena-mummon kanssa. Kuvan perusteella naapurit osasivat neuvoa tien Jelenan mökille.

Koti löytyi kuusikon reunasta niin kuin pitikin. Löytyi rauha ja kevyt mieli kotimatkalta.

Teksti ja kuvat:
Niina Lehmusjärvi

Yläkerran kamarin ikkunasta Raili näki ensi kerran päivänvalon.

Sikiön koulun pihalla otettu koulukuva. Raili on keskirivissä neljäs vasemmalta. Opettaja on Mirjam Hirvonen.

Vanhoja kuvia

Kuvat Lauri Pösön kotiarkistosta. Lisätiedot kuviin toimitukseen.

Kurkijoen kirkonkylän kansakoululaisia. Elsa Lankinen eturivissä 1. vasemmalta.

Helmi Lankinen vas. istumassa valkoinen pusero päällä. Elsa Lankinen (Ilmari Kontulaisen vaimo) 2. vas. eturivissä. Elsa Lankinen (nyk. Pösö) keskellä keskirivissä ruudullinen mekko päällä.

Pohjiilaisia 1930-luvun alkupuolella. vas. Elsa Lankinen (Kontulainen), Martta Lankinen (Rouhiainen), Vilho Korhonen, Elsa Lankinen (Pösö), tuntematon lettipäinen, Viljo Lankinen, loput tuntemattomia.

Pohjiilaisia 1920 luvulla, huomaa ajanmukainen muoti. Elsa Lankinen 2. oik.

Antti ja Anni Pösö (os. Kurri) Alhonsalolta.

Häät Alhonsalolla Kesselin pihalla. Olisiko Simo Kesselin häät, morsian on Lyyli Nielikäinen. 1.vas. Elsa Kesseli, 2. vas. Ida Kemppinen, 4. vas Aino Kesseli (risti rinnassa), oik. istuu Pekka Nielikäinen, sulhasen vieressä istuu Vilho Haapanen.

Syksyiset onkikilpailut Porissa

”Kellä tuuria on kellä ei...”

Hiitolan Pitäjäseura järjesti jo perinteeksi muodostuneen rannalta ongintakilpailun 27. elokuuta. Kauden loppukesän sää ja upea merimaisema antoi mukavat puitteet neljä tuntia kestäneelle kilpailullemme.

”Kalatuuli” puhalsi kuitenkin väärästä suunnasta ja kokonaissaalis jäikin 26 onkijalla vain 20,688 kg. Saaliitta ei kuitenkaan jäänyt kukaan vaan jokainen sai pusseihinsa jotain puntariin vietävää. Kaikki itse ongitut kalat kelpasivat kilpailukaloiksi. Pusseista löytyikin monia eri sortteja.

Se on pienestä kii.... nimittäin Hiitolan ja Kurkijoen välisen ystävyysottelun lopputulos.

Kolmen parhaan onkijan yhteistuloksella ratkaistaan mestaruus ja ainoastaan 24 grammam erolla. Kiertopalkinto jäi Hiitolan joukkueen haltuun.

Mukavasti se on tähän asti molemmilla joukkueilla

vuorotellutkin.

Hiitola; Sari Latva-Valkama, Kauko Savolainen ja Jouko Vepsä yhteistulos 4542g

Kurkijoki; Martti Vaittinen, Simo Kaunisto ja Pentti Kemppinen yhteistulos 4518g

Suurin saalis; 2034g **Martti Vaittinen** joka sai haltuunsa seuraavaan kilpailuun asti Suodenniemen Säästöpankin kiertopalkinnoksi lahjoittaman puntarin.

Suurin kala; 820g:n lahna, Pentti Kemppinen hänet palkittiin komealla pokaalilla.

Lähin arvaus suurimmasta saaliista; **Jouko Ijäs** jonka arvaus heitti vain 34g. Palkintona oli arvauksista saatu rahasumma josta Jouko Ijäs lahjoitti järjestävälle seuralle puolet, siitä kiitokset Joukolle.

Lopuksi arvottiin kaikkien tapahtumaan osallistuneiden kesken lahjoitussina saatuja tuotepalkintoja, joista kiitos lahjoittajille.

Miehet

1	Vaittinen Martti	2034g
2	Savolainen Kauko	1602g
3	Kaunisto Simo...	1292g
4	Vepsä Jouko ...	1286g
5	Ahokas Raimo...	1230g
6	Kemppinen Pentti	1192g
7	Salmelainen Launo	1150g
8	Lötjönen Tapani	1140g
9	Ijäs Jouko	924g
10	Vihavainen Pertti	712g
11	Vepsä Isto	638g
12	Mäki Jouko.....	558g
13	Salmelainen Pauli	550g
14	Meskanen Martti	480g
15	Ylönen Viljo ...	400g
16	Inkinen Pertti ...	344g
17	Kaljunen Seppo	250g
18	Kesseli Leo.....	180g

Naiset

1	Latva-Valkama Sari	1654g
2	Ahokas Ansa.....	1248g
3	Laaksila Leena ...	532g
4	Laaksonen Raija	390g
5	Räikkönen Anneli	360g
6	Savolainen Armi	344g
7	Ketola Terttu ...	154g
8	Naskali Hilja ...	44g

Kuva ja teksti
Raija Laaksonen

Onkikilpailun palkitut.

60 Kurkijokelainen VUOTTA SITTEN...

Perheenemännän mietteitä

On syyskuinen sunnuntai-iltapäivä. Ei ole ketään vieraita. On rauhaisaa ja hiljaista. Ainoastaan radio tuolla toisessa huoneessa rikkoo hiljaisuuden.

Olen tosiaankin tänään minäkin viettänyt ikäänkuin kesälomaa monesta aikaa. Olen istunut, kuunnellut kirkonmenon, loikoillut, lukenut ja maannut. Oikein näin perheenemäntänä olen kerrankin saanut tilaisuuden monesta aikaa ihan rentoutumiseen.

Voi miten suloiselta tuntuikaan oikoa väsyneitä jalvoja ja laitella niitä milloin mihinkin asentoon. Se oli todella nautintoa.

Ulkona on tosiaankin oikein kaunis kesäinen päivä, mutta empä malta lähteä sinne vaan annan väsyneiden jalkojen kerrankin oikein levätä, kun on nyt tilaisuus. Laitoin ruokaa eilen valmiiksi, ettei tänään tarvitse laittaa ja ne muutamat, jotka kotona ovat, saavat syödä valmiiksi laitettua.

Kesävieraat ovat kaikki olleet ja menneet, jotka nekin toivat virkistystä ja tuulahduksen muusta maailmasta tullessaan. Kiitos teille siitä. Mutta nyt tänään on minun kesälomani.

Syykuisin terveisin

E.K.

Kurkijokelainen N:o 34 –
1951, lauantaina syyskuun
8. päivänä

Haasteltiin ja päätettiin Osallistumisen iloa

Kurkijoki-säätiön kesätahtumat ovat takanapäin: kotiseutumatkot, pitäjäjuhlat, museon aukiolot viikonloppuisin. Kesä on työteliäintä aikaa, mutta laakereilla emme lepää muinaakaan vuodenaikoina. Helena tekee lehteä, sen ohessa hoitaa sata muuta hommaa, museohanke Perinne eläväksi etenee, hallitus ja toimikunnat kokoontuvat pohtimaan.

Taipumuksiltaan syrjäinvetäytyvän tarkkailijan on terveellistä pyrkiä sosiaalisiksi, tieteen tahtoon osallistua – ja ykskaks huomata nauttivansa siitä. Osallistumisesta seuraa lisää osallistumista, toimikuntien jäsenyyksiä putoaa harteille ja siinä ne ratsastavat, tuskin sentään iankaikkisesti. Olen mukana juhlatuimikunnassa, museotuimikunnassa sekä Kurkijokelaisen toimitusneuvostossa.

Toimikunnissa mietitään, visioidaan, suunnitellaan, ehdotetaan, tehdään aloitteita, haistellaan tuulia. Päätöksiäkin tehdään ja

toteutetaan, sellaisia, jotka eivät vaadi hallituksen siunausta eivätkä oleellisesti vajenna rahakirstua. Myös kaikenlaista talkootyötä riittää huviksi ja hyödyksi.

Palasin juuri toimitusneuvoston kokouksesta. Tällä kertaa jouduimme esittämään hallitukselle vähemmän mukavan asian päätettäväksi. Tilausmaksua täytyisi korottaa, sillä postituskulut ovat taas ensi vuonna kohtuuttomasti noussemassa. Jotta mainiota lehteämme saamme tulevaisuudessa lukea, sitä ei voi toimittaa tappiollisesti. Voittoa ei havitella, ja korotettunakin tilausmaksu muihin vastaaviin sanomalehtiin verrattuna on varsin halpa. Kurkijokelaisen perinteen vaalimisessa lehti on avainasemassa. Toimitusneuvosto keskusteli pitkään keinoista, joilla tilauskantaa saisi kasvatettua, innostettua myös nuorempaa sukupolvea lehden lukijoiksi. Silmät kääntyivät kysyvästi uuden jäsenemme, nuorisotoimikunnan

puheenjohtajan Antti Sahlan puoleen. Toinen ensikertalainen Lauri Pölkki toivotettiin niin ikään tervetulleeksi 6-jäsenisen toimitusneuvoston joukkoon.

Päätökset ovat välttämättömiä ja eteenpäin vieviä, vaikka toisinaan tuskallisia. Haastaminen on hauskenpää. Itse nautin eniten talvikoohommista. Arpajaisten järjestämisestä pitäjäjuhlien iltamiin, näyttelyjen rakentamisesta museon kulmahuoneeseen, museovieraiden kahvituksesta, herttaisten ja nokkelien lasten leikkittämisestä päiväjuhlan lapsiparkissa.

Olen toiminut Kurkijoki-säätiössä toistakymmentä vuotta, ensin valtuuskunnassa, sitten hallituksessa, nykyään edellä mainituissa toimikunnissa. Kurkijokelaisuuden vaaliminen on rikastuttanut elämäni, opettanut monenlaista, kiinnittänyt minua taustani. Suosittelen osallistumista, liittyäkää rohkeasti remmiin, siitä on iloa.

Marja Leena Virtanen o.s. Möltsi

Kurkijoki-Säätiön Toimitusneuvoston jäsen, Pitäjäjuhlatuimikunnan jäsen, Museotuimikunnan jäsen

Synnyin v. 1943 Kurkijoen Raholassa. Koti sijaitsi koulua vastapäätä tien toisella puolella, perheemme oli muuttanut siihen v. 1936 vanhempieni syntymäkylästä Lapinlahdelta.

Äitini Aino oli sukuaan Häkli, hänen kotinsa kohosi mäellä Jätjärven rannassa. Isäni Pekka Möltsi asui Pyhämäessä parin kilometrin päässä. Perheeseemme syntyi kuusi lasta, elossa meitä on neljä, olen toiseksi nuorin.

Evakkomatka johti Pöytyälle, kävin sieltä koulua Karinaisten Elisenvaaran yhteiskoulussa. Ylioppilaaksi pääsyn jälkeen opiskelin sairaanhoitajaksi. Elämäntyöni tein Turun Yliopistollisen Keskussairaalan lastenkliniikalla ja myöhemmin Loimaan Aluesairaalaissa.

Eläkkeelle päästyä onnistuin toteuttamaan lapsuudenhaaveeni. Viime vuonna ilmestyi Tammen kustantamana esikoisromaanini Aida. Toinen romaanini Kirjeitä kiven alle on uunituore, se kertoo kolmen sukupolven tarinan evakkonaisista. Olen kiitollinen kun saan keskittyä rakastamaani harrastukseen.

Asumme puolisoni Jukan kanssa Loimaalla Kurkijoenkadun vieressä, Kurkijoen sillan pielessä. Tyttäriemme perheistä toinen asuu Mikkelissä, toinen Espoossa. Meillä on viisi ihanaa lastenlasta, ja he ovat ehdottomasti kalleinta mitä omistamme.

Kolmen sukupolven
Virtasen naisia,
Marja Leena
oikealla.

Juhlaristeilylläkin ”pilkittiin”

Kalakurkien lentely ja uiskentelu kestänyt jo 20 vuotta

Turun satamaterminaaliin kokoontui viime viikon tiistaina Kalakurkia ympäri Suomen. Linja-autosta purkautui reilut 40 ja loput tulivat pääkaupunkiseudulta, Porista, Orivedeltä ja ties mistä, kunnes 54 henkilöä oli koossa ja juhlaristeily Isabellalla saattoi alkaa.

Kalakurjet - Kalakurjet, mielessä aatokset kun silmäsi sä suljet. Ajattelet, mikä pulma on, tällä ”oliolla” eessä, siivethän ei auta paljon, tätä, kalaveessä. Ilmassa lentäin, happea, kalalle on liikaa, tämä silloin kitusia, ilmaa haukkoessaan piinaa. meno ohjaillessa tarvitaan pyrstö sekä evät, Laatokalle matkataan joka talvi ja kevät.

Ilta laivalla kului vapaa-muotoisesti, Jorma Lankinen ja Sirpa Veikkolainen kävivät laulamassa karaokea, tanhua harrastaneet Leena ja Martti Meskanen pyörivät tanssilattialla ja illan mittaan sinne löysivät tiensä muutkin, innokkaimpana Simo Kaunisto joka yli 70 ikävuodestaan huolimatta jaksoi tanssia jokaisen tanssin aina aamuyön diskotansseja myöten.

Mutt` mikä ihme tuolle rannalle, uudestaansa vetää? No, synnyinseudun rakkautta ei mikään saata pettää. Linnut uuden kevään tullen pesimään myös palaa, Kalakurjetkaan ei, tätä kaipuutansa salaa. tämän puolest` on vanhemпамme käyneet taiston urheen, esi-isät uskoneet on sadat vuodet, auranurkeen.

Viralliset juhlallisuudet – tarkempi olisi sanoa hauskat juhlallisuudet alkoivat seuraavana päivänä. Tilaisuuden juonsivat Saini ja Martti Repo, juhlaa ryyditti Teuvo Ahokkaan kirjoittama hersyvä kronikka.

Juhlassa muistettiin lähiaikoina sopivia vuosi täyttäneitä viirillä tai Kalakurkien hatulla, johon lisäksi naisilla tulee huivi ja miehillä kävelykeppi lisukkeineen. Viiri ojenettiin Martti Vaittisen ja hatut Raija Laaksoselle, Leena Meskaselle ja Marjatta Kempiselle.

Laatokalla laine laulaa, aallot toisiansa kaulaa. matkaan lähtee moni heppu, eväitä on täynnä reppu.

Juotavaa ei evähäksi viellä, sitähan on paljon siellä. Bussi hyrrää Loimaan ratapihan siltaa, kohti ”Vennäinmaata” – kohti iltaa.

Sirpa Veikkolainen ”meiän minni” lausui runoja omalla Laitilan murteellaan ja Kurkijoen murteelle käännettyinä niin kuin hän itse naureskellen totesi. Näitä ”miniöitä” oli mukana useampikin. Ria Viresuo totesi, että kun oli karjalaisen kanssa naimisissa 50 vuotta, on itsekin jo puoliksi karjalainen.

”Kalakurkien Pavarotille” Veikko Koholle myönnettiin kolmas Rotuyskilön diplomi kelpvollisten käytöstapojensa, uljaan ulkomuotonsa, jalostuneiden luonteenpiirteidensä ja etenkin positiivisen asenteensa ansioista, lisäksi valintaan vaikutti Veikon opastukset koti-Karjalassa ja huumor- ja laulumiestöiminta.

Kalassa käyvät Kalakurjet toki, kun paikkana oli itse, lyhyt Kurkijoki. Saalista saatiin monenlaista, lyhyt joki narrasi montaa miestä – naista. hei – nyt onki varmaan kalan suussa tai oisko kiinni uppopuussa. Näin kävi, kun Veikko siiman jokeen viskoi, hampaat irvessä saalistansa ylös kiskoi. periksi ei saalis yhtään anna, näin suurta kalaa puntarikaan ei kannu. jopa antaa periksi – ja alkaa nousta pintaan, tämäpä röyhistyttää onkijankin rintaa. Ruostunut hetekka kiristääpi siimaa, enää ei saalis onkittajaa

Martti Repo, Saini Repo ja Ria Virevuo nauravat vuosien varrella sattuneille hauskoille tapahtumille. Harmi, ettei kaikkea tullut kirjoitettua.

Markku Ahokas vauhdissa.

piinaa. Luuli jo saaliin ylös nousseen, siima katkes – koukku jäi hetekan jouseen. Tyhjä siima sitten yritti kallaa pyytää, Koho maassa, koho veessä – manauksia syytää.

Pari-kolme vuotta sitten karaokeen innostunut Jorma Lankinen näytti, että kurkijokelaistaustaisen miehen suussa taipuu myös savon murre laulaessaan Hilman ja Onnin tarinaa.

Jorma Lankinen kuljetti väkeä laulullaan ”Vanhan kulurin” matkassa ja Markku Ahokas muisteli haikeana Manta ja unimaailman seitsemää neitoa ja autoa. Pentti Kemppinen arvuutteli kuva-arvoituksin eri lauluja, vaikeaksi koetun kilpailun voitti täyspotilla Helvi Läh-

teenmäki.

Kalamies on kalamies suurella laivallakin. Repusta kaivettiin pilkkionget, pala Laatokkaa ja kalat järveen. Ei muuta kuin pilkkikisoihin. Kahden alkusarjan jälkeen voitosta kisailivat Pentti Kemppinen ja Eero Häkli. Voiton vei matkojen

Alusta asti mukana olleet Rotuyskilön diplomin saanut Veikko Koho (vas.) ja Vuoden kalamieheksi nimetty Eero Häkli.

Hyppäsiiköhän siellä kala vai miksi katseet ovat suuntautuneina alla vellovaan mereen. Vas. istumassa Saini Repo, Terttu Veijalainen, Lauri Veijalainen, Jorma Lankinen, vas. seisomassa Veikko Nenonen ja Simo Kaunisto.

Vuosipäiviään viettäneet Raija Laaksonen, Leena Meskanen ja Marjatta Kemppinen saivat hatut Martti Revolta.

Juhlallisuudet päättyivät päivälliseen. vas. Markku Jussilainen, Pekka Leino, Martti Meskanen ja Reino Paju, oik. Liisa Jussilainen, Marjatta Leino ja seisomassa Maire Paju.

konkari Eero Häkli pokaten Vuoden kalamies –palkinnon.

Kun illoin saunottu on ja pesty napa, show voi alkaa, se on matkamme tapa. Topi vaatii ”höpö-höpö” – jutun, Lankis Jorma laulaa laulun tutun. Veikkolaisen Jaska laulaa kupletista Hiskin, Martit sooloilevat kahtapuolta tiskin. Ahokkaan Markku luo soinnit kitarasta, sooloilee viisun seitsemästä vaimosta ihanasta.

Ville ja Veikko esittävät ”kravattisonnin”, räjäyttäen valloilleen näin ilopommin. Raija-tyttö hiitolainen, Porin puolesta, aina ompi mukana hupijuonessa.

Naurun kyneleitä vuodat-
tanut juhla päätettiin kosket-
tavasti Karjalaisten lauluun
ja siirryttiin Buffetin puo-
lelle runsaaseen seisovaan
pöytään.

Helena Sulavuori
Kursivoidut tekstit:
Teuvo Ahokas

Pilkkiminen on totista puuhaa, kaloja narraamassa kisassa toiseksi tullut Pentti Kempainen.

1. Pilkkikilpailu Vätikässä 28.3.1992

Runsas 30 pilkkijää lähti viikonvaihteen aikaan runsaan kalansaaliin toivossa Laatokalle. Jää oli yllättävän paksua ja mieliala korkealla saaliinhimoisilla pyytäjillä. Matkaan oli lähtenyt tukijoukkoja kannustamaan ja reikien tekoon. Oli niitä, jotka väittivät tuntevansa vanhat kunnon kalapaikat 50:n vuoden takaa ja oli puoliammattilaisia, jotka luottivat nykytekniikkaan. Sarjoja oli vain yksi.

Kalaa tuli satamäärin, kiloja huomattavasti vähemmän.

Sijoitukset:	
1. Malkovski	1780 g
2. Alforov	1300 g
3. Simo Kaunisto	750 g
4. Toivo Hyvönen	740 g
5. Jorma Hämäläinen	650 g
Päätettiin, että tästä päivästä tehdään perinne.	

Kurkijokelaisen pääkirjoituksesta 3.4.1992,
Teuvo Ahokas

3.10.1992 Vätikkä

Kilpailu onnistui mainiosti Vätikän Motellin alueella. Veneitä löytyi riittävä määrä ja välineinä sai käyttää onkea ja uistinta.

Kisan parhaat palkinnot tuli kaikki kotiin. Ainoastaan Elisenvaaran kyläpöytäkiilasi pokaalisarjaan.

Vaittisen Martti voitti koko kisan, sekä suurimman kalan palkinnon kilon painoisella hauella.

Kurkijokelaisen pääkirjoituksesta 9.10.1992,
Teuvo Ahokas

Es-
kon
puumerkki

Lukijoilta

Karjalaisten laulu

Se ikuinen irvailu, että eihän Karjalassa mikään kasvanut, on suurelta osin pohjois-karjalaisen musiikkimies PJ: Hannikaisen aikaan saamaa. Karjalaisten laulussahan sanotaan, ”ei oo maamme viljavaa”. Pohjois-Karjalaa ei voi verrata Laatokan-Karjalaan tai Kannaksen-Karjalaan. Pohjois-Karjalassa oli kivist pellot ja hallakin vieraili.

Miltä tuntuu esim. Kurkijoen viljapitäjän ihmisistä laulaa näillä sanoilla?

Muistanpa syksyn-43 kotonani Lumivaarassa, meillä oli puintitalkoot. Hevosmies ajoi täyteläisiä kuormia laariin. Oli ruista, vehnää ym. Vehnän jyväkin oli pullea ja niin liukas, ettei tahtonut käsissä pysyä. Ei mitään hiiren

papanaa.

Lumivaaralaiselta Aarne Härköselältä oli kysytty pohjoisessa hänen laittaessaan kevätkylvöä, onko tämä siemenvilja tuotu ulkomailta? Kuultuaan, että siemen on Karjalasta tuotu, sai heidät hämmästyttämään.

Toinen muisto kesästä –43. Meillä oli sotilaita heinänteossa (valtio antoi taloihin sotilaita avuksi). Eräs sotapoika laushti vehnäpellosta: ”Katsokaa pojat tuota kultaviljaa, miten se lainehtii.”

Olen ikäni hämmästellyt näitä laulun sanoja. Minäpä laulankin omilla sanoilla!

M.L. Saarinen
Vantaa

Uusi erä! Koot S-XXL
KURKIJOKI t-paidat

Tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

Kurkijokelaisuus on voimissaan!

**Kurkijoki-isännänviiri
95 €**

Hanki upea Kurkijoki-isännänviiri
vaikkapa lahjaksi.
Pituus 4 metriä
Leveys 45 cm (leveästä päästä)

Pidetään perinnettä yllä!

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluottoon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

**Asianajotoimisto
HEIKKI RANTANEN**
Varatuomari

Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

**Asianajotoimisto
JARI HEIKMAN OY**
asianajaja, varatuomari

Jari Heikman
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Edelleen tunnistamatta

Lukijamme soitti ja kysyi, joko Masinistipäivillä esillä ollut esine on tunnistettu. Yhtään arvausta tai tietoa ei ole tullut. Julkaisimme kuvat Kurkijokelainen 15 lehdessä s. 7. Siitä löytyy tarkemmat tiedot ja kuvat mystisestä, veivattavasta koneesta.

Laittaakaapa tietoa toimittukseen.

Museo veti kävijöitä

Valtakunnallista museopäivää vietettiin sunnuntain 28.8. Kurkijoki-Museo oli yksi käyntikohteista.

- Paljon kiinnostuneita, mukavia ihmisiä vieraili päivän aikana, kertoo museotoimikunnan jäsen Leena Virtanen, joka organisoii päivän viettoa, kertoi museosta ja tarjoi kahvit ja leipomansa pullat kävijöille.

Mukana oli myös ensikertalaisia ja sellaisia henkilöitä, joiden juuret eivät

ole Kurkijoella tai Karjalassa, iloitsi Leena. Suurin osa tuli lähialueelta, mutta turkulaisiakin oli liikkeellä.

Kurkijoki-museon kesäkausi päättyi elokuun lopussa, mutta syyskuussa museo on auki keskiviikkoisin klo 12-16. Museon aukioloaikoina voitte keskustella myös Perinne eläväksi -hankkeen projektipäällikön Niina Lehmusjärven kanssa museoon liittyvistä asioista.

HS

Leena Virtanen ja Anneli Poso huolehtivat museovieraiden viihtyvyydestä.

Marja Kouri miehensä kanssa tutustui museoon ensimmäistä kertaa. He näkivät naapurissa mainoksen museon aukiolosta ja päättivät tulla.

**Kurkijokelaisen,
hiitolaisen ja karjalaisen
hengen vaalija.**

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa
kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain **39** eur. Tilattuna alle 1,70 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijoki.fi

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Kyösti Kallion
2. Vuonna 1928
3. Lähteeksi
4. Se tapa talo pitää
5. n. 2 %
6. v. 1997
7. Kymmenen
8. Keltavahvero
9. Nakkila
10. Kielo

**MUSIIKKIVÄEN
PALVELUPAIKKA
LOIMAAN
MUSIIKKI**
Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

**Tilaa
Kurkijokelainen
lahjaksi**

viereisellä tilauskortilla
tai soittamalla
toimitukseen
p. 050-5213336

